

Hãy Cầm Giữ Môi Miệng Bạn

Nguyên tác: Me and My Big Mouth
Author: Joyce Meyer
Chuyên ngữ: Khuyết Danh

Chương 11 - Nan Đề Sanh Ra Từ Sự Giận Dữ và Lời Thiếu Kiên Nhẫn

(Trích đoạn từ quyển sách: “Hãy Cầm Giữ Môi Miệng Bạn”)

Phải bỏ khỏi anh em những sự cay-đắng, buồn-giận, tức mình, kêu-rêu, mắng-nhiếc, cùng mọi điều hung-ác (Ê-phê-sô 4:31)

Những gì được mô-tả trên đây đều là nguyên-nhân dẫn đến mọi rối-loạn như tức giận, điên rồ, nóng tính, khó chịu, hung-dữ, thù oán, gây-gỗ, đánh nhau, la hét, tranh giành, gièm pha, lời nói hung-ác, nhục-mạ, sỉ vả, v.v...

Theo những lời trên, điều gì là nan-đề lớn nhất của bạn? Riêng cá nhân tôi, tôi rất hay nóng tính và nổi cáu suốt khoảng thời gian khá lâu, nhưng nay không còn nữa. Tuy nhiên, thật khó cho tôi để có thể vượt qua, được chữa lành bản tính nóng giận. Bỏ tính hay nóng giận và học tính dịu-dàng là cả một sự tranh chiến đối với tôi. Nếu Chúa đã có thể làm được phép lạ này cho tôi, thì bây giờ Ngài cũng có thể làm được cho bạn.

Bạn và tôi không cần phải nóng giận hay nổi điên mỗi lúc có việc gì không xảy ra theo ý mình. Trong Thánh Linh, chúng ta có thể được điều chỉnh để thích nghi.

(Trong vòng anh em phải ở cho hiệp ý nhau; đừng ước-ao sự cao sang, nhưng phải ưa thích sự khiêm nhường. Chớ cho mình là khôn-ngoan - Rôma 12:16)

Chậm nói và Chậm giận:

Hỡi anh em yêu-dấu, anh em biết điều đó; người nào ǎng ph ải mau nghe mà chậm nói, chậm giận (Gia-cơ 1:19)

Gia-cơ bảo chúng ta phải mau nghe nhưng chậm nói, chậm chống đối, và chậm giận. Điều quan trọng và khó nhất trong những điều trên là **chậm nói**. Có lần chúng tôi đã để cho lưỡi mình tự do bay nhảy, và mọi việc rồi cũng bị cuốn theo luôn. Mọi việc đã được sắp-xếp, nhưng bây giờ thì toàn là rắc-rối vì chúng tôi không kiểm-soát được môi miệng mình, khiến chúng tôi thật bối-rối. Mỗi khi sự việc như thế xảy ra, tôi cố tập thở thật sâu, và ngậm miệng lại một chút để tự kiểm-soát mình, và sau đó mới tiếp tục công-việc.

Tôi thưa với Chúa: “Thưa Chúa, con sẽ làm được việc này với sự giúp đỡ của Ngài; con không cần làm theo cách của riêng con nữa. Theo Rô-ma 12, con có thể thích nghi và thay đổi kế-hoạch của con. Dầu sao đi nữa, sự việc đã thay đổi rồi, con có thể bỏ qua.”

Vui Vẻ Chấp Nhận:

“Vui vẻ chấp nhận” đối với tôi có nghĩa kép, vì luôn có một sự việc thường xảy ra trong gia đình khi các con tôi còn nhỏ.

Đường như cứ mỗi lần tôi ngồi xuống để ăn là có ai đó làm đổ ly sữa của tôi. Ma quỷ thường dùng điều này trong những lúc như vậy để khiến tôi bối rối. Tôi lập tức nổi trận lôi-đinh. “Không thể tin được! Coi đó, tôi tôn cả buổi chiều để làm đồ ăn, để rồi vứt cả đi!”

Không phải gia đình tôi làm hư bữa ăn, nhưng ấy là do một người khác - đó là Sa-tan! Tôi tưởng nan-đề của tôi là ly sữa bị đổ, nhưng thực ra chính là “cái tôi” hư-hỏng này. Trong những ngày ấy, chúng tôi thường có những bữa ăn thịnh-soạn với nhiều chén đĩa và vật dụng trên bàn. Khi bị đổ lan, sữa liền chảy ngay xuống dưới các đĩa ăn và vật dụng trên bàn, rồi sau đó chảy thẳng xuống các khe hở của mặt bàn là nơi dùng để nói rộng bàn ra.

Thật vậy, trước đây tôi nghĩ ma-quỷ đã đặt trước chiếc bàn này với những khe hở để khiến tôi điên đầu. Còn bây giờ, tôi nghĩ có lẽ Đức Chúa Trời đã thiết-kế chúng nhằm giúp tôi đóng đinh “tính thiếu kiên-nhẫn” của mình.

Lý do tôi rất quan-tâm đến việc sữa chảy vào khe hở là vì tôi biết nó sẽ tuôn xuống, và nhiều lên chân của những người ngồi ăn. Như vậy, tôi phải tháo bàn ra, chùi sạch các khe hở (là nơi tích tụ bụi-bặm, rồi chống tay, bò xuống dưới bàn mà lau sạch). Vì các con chúng tôi còn nhỏ, nên thói quen đổ thức ăn như thế cứ liên tục xảy ra nhiều lần trong tuần. Khi một đĩa làm đổ chút gì đó thì chỉ một phút sau, tiếng cười rồ thích-thú của những đứa kia vang lên. Tôi rất bực mình, và vội chạy đi lấy miếng giẻ lau. Tôi quì xuống, bò xung quanh bàn và cả dưới bàn để lau; thế rồi lại bị chân chúng cháu đá mạnh vào đầu, khiến tôi chẳng còn mang cảm giác “bà nội-trợ hạnh phúc” nữa. Thật vậy, tôi muốn điên lên!

Bạn có biết rằng khi chúng ta nổi cáu lên, hoặc khi chúng ta đang ở trong tình-huống không thể thay đổi được, đó là lúc chúng ta cần học bài học “vui vẻ chấp nhận”. “Chấp nhận trong sự vui-mừng” đó là mệnh đề mà tôi phải học. Trong hoàn-cảnh như thế, Chúa đã dạy tôi nên nói: “Được rồi, tôi sẽ làm lại và chỉ có Chúa mới có thể giải-quyết được việc này. Nếu Ngài không giải-quyết, tôi vẫn sẽ chấp-nhận nó trong sự vui-mừng.”

Nhưng đó là lần đầu tiên, tôi đã không biết cách nào chùi xuống gầm bàn để lau sạch vết sữa đổ đang chảy tràn lan, và khi ấy tôi chỉ còn biết thét toáng lên và hành động như một đứa con nít. Trong tình huống đó, Đức Thánh Linh đã phán với tôi: “Joyce, con có biết nếu con phản ứng như vậy thì liệu sữa có thể chảy ngược lên bàn, và tuôn trở vào ly được không?” Nói cách khác, Ngài muốn dạy tôi rằng, tính nóng giận của tôi cũng chẳng thể làm đảo ngược tình-thế mà tôi đang gặp phải.

Đó là một trong nhiều bài học mà tôi muốn chia sẻ với bạn trong chương này.

Cho dù bạn có điên đầu, giận-dữ, thiếu kiên-nhẫn, hung-dữ, hay làm bất cứ điều gì, thì bạn cũng không thể đảo ngược được tình thế tệ hại của bạn.

Nếu bị kẹt xe, bạn có thể ngồi đó lo-lắng, giận-dữ, quát tháo, nổi cáu lên suốt hàng giờ, nhưng chúng cũng không giúp bạn đi sớm hơn được. Nó chỉ làm cho bạn đau đầu, nhức cổ, đau lưng, đau bao tử, phát sốt, lên máu, có thể gây ung thư, và tất nhiên là sẽ làm suy nhược thần kinh của bạn, nếu bạn không bị đau tim hoặc đột quy.

Điều này có giá trị gì không? Vì vậy, Chúa đã phán với tôi đang khi tôi ở dưới gầm bàn đêm đó rằng: “Joyce, ta biết là con có thể học tập được sự vui vẻ chấp nhận mà. Nếu sữa có chảy xuống chân bàn, thì hãy cứ để nó chảy. Đừng bối rối chi cả!”

Hãy bắt đầu học tập “vui vẻ chấp nhận”. Khi tôi vui vẻ chấp nhận mà không chống cự, miệng tôi sẽ nói ra nhiều điều tốt đẹp hơn.

Hãy Điều Chỉnh và Thích Nghi:

Trong vòng anh em phải ở cho hiệp ý nhau; đừng ước mơ cao sang (họm mình), nhưng phải ưa-thích sự khiêm-nhường. Chớ cho mình là khôn-ngoan (Rô-ma 12:16)

Theo sứ đồ Phao-lô, chúng ta có thể học cách điều-chỉnh và thích-nghi. Chúng ta có thể khuôn đúc và uốn nắn. Dĩ nhiên điều đó không có nghĩa là chúng ta chống đối hay thay đổi. Cũng không phải là chúng ta nằm yên đó, và cứ để cho thế-gian, ma-quỉ lướt qua chúng ta. Nhưng có những vấn đề nhỏ xảy ra hằng ngày khiến chúng ta mất sự bình an, những điều mà chúng ta không thể làm gì được. Chúng ta cần phải học cách đối phó với những sự việc nhỏ này và học cách để làm lắng dịu chúng. Chúng ta cũng nên biết dừng lại đúng lúc ngay khi có những việc sai trật xảy ra.

Như trong Ê-phê-sô 4:31, Phao-lô liệt-kê những điều có thể gây nên những rắc-rối, như: nóng tính, khó chịu, giận-dữ, thù-oán, cãi lộn, la hét, và tranh giành. Tôi tin rằng mỗi một vấn đề nhỏ đều có nguyên nhân và cách chữa trị. Tôi tin nguyên nhân của nó là sự kiêu-ngạo, ích-kỷ, muốn xem mình là “trung tâm của vũ trụ”. Nói cách khác, những tính-khí ấy nổi lên là chỉ vì chúng ta muốn đạt bằng được điều chúng ta muốn.

Như trong Rô-ma 12:16, Phao-lô chỉ ra rằng bởi tư-tưởng tự cao, chúng ta nghĩ mình có thể làm được mọi việc. Vì thế, chúng ta sẽ nổi giận khi sự việc không diễn-tiến đúng như lòng chúng ta mong muốn. Sự giận dữ sinh ra bởi lời nóng-nảy và cuối cùng là khiến người khác bị tổn-thương.

Sự Bất Hòa Đến Từ Đâu?

Những điều chiến-đấu tranh-cạnh trong anh em bởi đâu mà đến? Há chẳng phải từ tình-dục anh em vẫn hay tranh-chiến trong quan-thể mình sao? Anh em tham-muốn mà chẳng được chi; anh em giết người và ghen-ghét mà chẳng được việc gì hết; anh em có sự tranh-cạnh và chiến-đấu; anh em chẳng được chi, vì không cầu xin. Anh em cầu xin mà không nhận lãnh được, vì cầu xin trái lẽ, để dùng trong tư dục mình. (Gia-cơ 4:1-3)

Nếu chúng ta chấp-nhận nó, chúng ta sẽ gặp nan-đề kinh-khủng về sự ích-kỷ, phải không bạn? Một lý do tôi kêu gọi sự chú ý đến tội-lỗi này là vì tôi cũng từng phạm giống như mọi người, nên tôi muốn gọi sự điệp này đến với mọi người. Tôi không biết liệu bạn có giống tôi không, nhưng xác-thật tôi (bản tính tự-nhiên trong tôi) chỉ yêu một mình nó thôi. Nó luôn muốn làm theo cách riêng của nó. Nhưng tôi chẳng để bản tính xác-thật ấy trong tôi xử sự theo cách nó muốn; và đó là nguyên nhân gây nên sự tranh-chiến trong tôi.

Bạn biết hai lý do khiến người ta thường cãi vả nhau là gì không? Trước tiên, họ muốn tỏ rằng họ là đúng, vì mọi người đều muốn mình luôn là người phải. Kế đến, họ muốn theo ý họ, vì ai trong số chúng ta chỉ muốn làm theo ý mình. Chúng ta cần phải biết rằng chỉ duy có Đức Chúa Trời là Đấng hướng-dẫn chúng ta cách tốt nhất. Một khi sự việc diễn ra không như ý, chúng ta cũng cần phải bình-tĩnh và khiêm-nhường hơn. Chúng ta cần biết nếu chúng ta tự quan trọng hóa những tiểu tiết, gây rối loạn hay giận dữ, cũng không giải quyết được vấn đề. Việc quan trọng là việc xúc dầu của Đức Chúa Trời, và điều duy nhất để duy trì sự xúc dầu của Ngài là sự sẵn-sàng trong bình an và hòa hợp.

Nếu muốn được Đức Chúa Trời xúc dầu, chúng ta phải luôn ở trong sự bình-an và hòa hợp với hết thảy mọi người.

Tình Yêu Thương Không Vi Kỹ:

Tình yêu thương hay nhịn-nhục; tình yêu-thương hay nhân-từ, tình yêu-thương chẳng ghen-tị, chẳng khoe mình, chẳng lên mình kiêu-ngạo, chẳng làm điều trái phép, chẳng kiếm tư-lợi, chẳng nóng giận, chẳng nghi-ngờ sự dữ ... (I Cô-rinh-tô 13:4-5)

Giải pháp cho nan-đề cãi và là tình yêu-thương. Chúng ta cần học yêu-thương trong bình-an và hiệp nhất; yêu thương mọi người với những gì họ đang có. Thường khi chúng ta chỉ có thể yêu người khác nếu họ làm đúng theo ý chúng ta. Đó là điều Phao-lô thường nói trong [I Cô-rinh-tô 15:31](#) “Tôi chết hằng ngày”. Chết bản ngã là điều mà tôi và bạn phải tập mỗi ngày nếu chúng ta muốn duy-trì bình-an và hòa hợp.

Tôi nhớ lại sự tranh cãi giữa tôi và Dave (chồng tôi) cách đây vài năm về màu sơn của những sọc trên xe hơi. Nó có thực là vấn đề đáng cho chúng tôi tranh-luận suốt sáu tháng hay sáu năm qua, để rồi cuộc chiến xảy ra giữa tôi và chồng tôi không? Suốt khoảng thời gian đó, tôi đã chẳng hề mở cửa sổ để nhìn những sọc màu trên xe đó; mà nếu có nhìn, tôi cũng cố tìm mọi cách tạo vết bẩn trên xe để mọi người không thể thấy được màu sắc của chúng.

Vì sao chúng tôi đã gây nhau chỉ vì một việc nhỏ như vậy? Chỉ là màu sơn sọc cho xe thôi? Có hai lý do: Thứ nhất, bởi vì cả hai chúng tôi đều muốn mình là người đúng duy nhất. Thứ hai, đó là vì chúng tôi muốn người khác phải theo ý chúng tôi. Đó là sự ích-kỷ. Giải pháp để giải quyết nan đề ích-kỷ là gì? Đó là tình yêu thương, vì nó sẽ đem lại cho chúng ta sự quan tâm đến ý-kiến và ước-ao của người khác nhiều hơn là của riêng mình. Trong bài học này, Chúa muốn tôi và bạn hãy thực-hiện một số chọn lựa bởi quyền-năng của Thánh Linh. Chúng ta phải cố gắng vươn lên và chối bỏ những gì thuộc về ý riêng và hãy nhớ rằng điều gì đầy dẫy trong lòng thì miệng tất sẽ nói ra ([Ma-thi-ơ 12:34](#)).

Sự bình an phải trả giá, nếu chúng ta bằng lòng trả giá, phần thưởng đó sẽ rất xứng đáng cho chúng ta.

Đeo Đuối Sự Bình An:

Vì nước Đức Chúa Trời chẳng tại sự ăn uống, nhưng tại sự công-bình, bình-an, vui-vẻ bởi Đức Thánh Linh vậy. Ai dùng cách ấy mà hầu việc Đấng Christ, thì đẹp lòng Đức Chúa Trời và được người ta khen. Vậy chúng ta hãy tìm cách làm nên hòa-thuận và làm gương sáng cho nhau (Rô-ma 14:17-19)

Bảng King James dịch câu 19 là: “Vì vậy, chúng ta hãy theo đuổi những điều làm nên sự hòa-bình và những điều gây dựng lẫn nhau.” Một trong những điều khiến tôi tin là Đức Chúa Trời đã bày tỏ cho chúng ta qua đoạn Kinh-thánh này là sự cần yếu phải bước đi trong hòa-bình. Theo [Ê-phê-sô 6:15](#), hòa-bình là một phần của khí-giới Đức Chúa Trời mặc cho chúng ta.

Đức Chúa Trời đã chúc phước cho chức vụ của chúng tôi. Lý do là vì từ những lúc đầu tiên trong chức vụ, chúng tôi đã đặt nền tảng trên những nguyên tắc được bày tỏ bởi Đức Chúa Trời. Khi Chúa Jesus sai từng cặp môn đồ đi ra giảng dạy và chữa bệnh, Ngài dặn họ hãy vào từng thành, tìm nhà nào người ta sẵn lòng tiếp đón, thì ở tại đó để giảng dạy và nói với người nhà đó rằng: “Bình an cho các ngươi”, nhưng nếu vào thành nào hay nhà nào mà người ta không sẵn lòng tiếp, thì phải phủ bụi dưới chân và rời khỏi nơi đó ([Ma-thi-ơ 10:11-15](#))

Tôi thường hay thắc-mắc là tại sao Chúa Jesus đã nói như thế. Thế rồi, Chúa tỏ cho tôi hiểu rằng nếu các môn đồ đó cứ tiếp tục ở tại nơi mà người ta chống đối, họ sẽ không làm được việc cần phải làm. Bạn biết tại sao không? Bởi vì sự chống đối làm đau lòng Đức Thánh Linh. Một khi sự hòa-bình lìa khỏi, Đức Thánh Linh cũng rời xa và Ngài là Đấng duy nhất làm công việc thật này.

Khi hình dung lại hình ảnh Chúa Jesus đi giảng dạy cho mọi người, bạn thấy điều gì? Chắc hẳn bạn sẽ không hề thấy thái độ vội vã như chúng ta thường có. Bạn có thể tưởng tượng được cách Chúa Jesus giảng dạy trong yên tĩnh và bình an không?

Vào mùa Phục Sinh nọ, tôi có dịp xem phim “Chúa Jesus tại Na-xa-rét”. Điều này gây ấn-tượng nhất trong tôi là phản ứng của Chúa Jesus đối với những người Ngài gặp. Một số người đã mạnh-bạo chống đối Ngài, ngay cả ném đồ vật lên trên Ngài. Nhưng dầu họ đối xử Ngài thế nào chẳng nữa, Ngài vẫn không nóng giận hay bối rối hoặc chống cự. Tôi thán phục mấy người làm phim, đã dựng được một cảnh tuyệt-vời, miêu-tả thật sinh động sự bình an nội tâm và sự vững vàng mà Chúa chúng ta đã duy trì được, dầu đối diện với bất kỳ hoàn cảnh nào.

Đó là đặc-điểm bạn và tôi cần phải phát huy. Là sứ giả của Đấng Christ, chúng ta phải nên giống Chúa chúng ta nhiều hơn. Nếu chúng ta muốn làm bất cứ việc gì cho Chúa, chúng ta cần phải học tập đòi khát sự bình an, vì đây là điều mà Sa-tan thường muốn cướp lấy từ dân sự của Ngài. Nếu có tâm thần bình an, chúng ta sẽ có môi miệng bình an.

Nếu các bạn muốn có quyển sách “**Hãy Cầm Giữ Môi Miệng Bạn**” (\$12.00 / 1 quyển), xin đặt mua tại Văn Phẩm Tin Lành Giáo Hạt, địa chỉ như sau:

Vietnam Christian Literature
2275 W. Lincoln Ave.
Anaheim, CA. 92801
(714) 999-9507 hoặc (714) 491-8007

hoặc

vanpham_giaohat@yahoo.com